

"Portret van een huwelijk."

In de jaren zeventig las ik "Portrait of a marriage" van Nigel Nicholson, de twee de zoon van het illustere biseksuele duo Vita Sackville-West en Harold Nicholson.

Het boek maakte wel enige indruk en ik begon me niet alleen te interesseren voor Vita en haar relaties, maar ook voor de Bloomsberries.

Zoals zo vaak roept het één het ander op. "Portret van een huwelijk" is een merk waardig boek. Eigenlijk was er van een huwelijk tussen Vita Sackville-West en Harold Nicholson nauwelijks sprake.

Vita besteedde meer aandacht aan haar lesbische relaties en Harold aan jonge mannen.

Een groot deel van hun leven woonde ze niet bij elkaar.

Ik ben nooit zo gefascineerd geweest door de literaire presaties van Vita Sackville of van de Bloomsbury Group, maar meer door hun ongeremde, biseksuele aard waarvan het lijkt alsof zij voor die leefstijl kozen uit amorele overwegingen. Nigel Nicholson beweert in 'Portret van een huwelijk' dat zijn ouders een ideaal huwelijk hadden.

De biografiese feiten wijzen echter op het tegendeel.

De opvatting in deze van Nigel kan men gevoeglijk onder de noemer van de Engelse hypokrisie brengen.

Vita en Harold schreven elkaar 4000 brieven over en weer betreffende hun wederzijdse, ontembare liefde die echter nauwelijks geconsumeerd moet zijn door hun voortdurende scheiding.

De eerste zestien jaar van hun huwelijk was Harold voornamelijk buitenslands als diplomaat.

In 1983 verscheen de biografie 'Vita, The life of Vita Sackville-West' van Victoria Glendenning.

Vita was een moderne, erotische roofridder die er als een veroveraarster op uit trok in volle erotische wapenrusting met alle vrijbrieven de adel eigen om de vrouwen van haar keuze te veroveren, in bed te sleuren en vervolgens weer uit haar leven te bannen.

De fotos van Vita tonen onveranderlijk een arrogante, aantrekkelijke, zo nu en dan romanties ogende vrouw met manlijke eigenschappen en een zeer wils krachtige uitstraling.

Ik was van het boek "Portret van een huwelijk" wel zodanig onder de indruk dat ik het kado gaf aan D. en M. de Muinck en aan Ella H. waar ik in 1981 drie dagen in Amsterdam mee door bracht bij gebrek aan beter.